

Men i hvert fald vil vi gerne diskutere disse ting, og jeg er enig med ministeren, når han siger, at befolkningen skal have forskellige forslag at vælge imellem. Det er helt klart en god måde at gøre det på.

Jeg vil også gerne sige, at selve debatten om landsplanredegørelsen har vi intet at føje til. Den synes vi har været fornuftig, og det er godt, man tager en tilbundsående debat. Men det er klart, at vi vil efterlyse nogle konkrete tiltag, og vi ser frem til, at ministeren vender tilbage og siger noget om, hvad vi gør med hensyn til de ønsker, høringssvarene er udtryk for. Det synes vi vil være spændende.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg vil gøre opmærksom på, at umiddelbart efter den socialdemokratiske ordførertale agter jeg at udsætte mødet.

Erik Mortensen (S):

Tit og ofte tales der i denne sal om lovsjusk, men det kan der på ingen måde være tale om i denne sag. Dels er der ikke tale om nogen lov i ordets egentlige betydning – der er, som titlen siger, tale om en redegørelse og altså ikke om nogen detaljeret plan for et enkelt område – og dernæst er der al mulig grund til at hæfte sig ved den demokratiske behandling, hele redegørelsen har fået.

For første gang overhovedet har en sådan redegørelse været fremlagt til offentlig høring. At den så under ganske specielle omstændigheder bliver sendt tilbage af et folketingsflertal med ønske om en revideret udgave, som igen blev fremlagt, så der fremkom en ny offentlighedsfase, styrkede kun det demokratiske element i den nu foreliggende landsplanredegørelse.

Kernepunktet i kritikken var mangelen på beskrivelse af landdistrikterne i den første redegørelse, og det kunne som udgangspunkt have været en korrekt kritik. Men ved nærmere eftertanke vil flertallet nok registrere, at gennem såvel planlægnings- og udredningsarbejde som konkret økonomisk handling er netop landdistrikterne blevet særdeles grundigt behandlet gennem de seneste par år.

For at bruge en parallel fra idrættens verden kunne man tale om begrebet: Ingen bredde uden en elite – eller rettere sagt omvendt; forstået på den måde, at uden opland er der ingen by. Dette forhindrer selvfølgelig ikke en vis opgavefordeling, men rent faktisk sker den tit

og ofte på oplandets præmisser. Her tænkes ikke mindst på de rekreative områder, men også på den dyrkningsmæssige side af sagen. Bæredygtigheden og det økologisk kredsløb i det hele taget har en høj prioritet, og uden dette bagland har byerne, som i første omgang var lidt for stærkt fremhævet efter nogles mening, ikke den berettigelse, som de gerne vil have.

Netop titlen »Landsplanredegørelse« med streg under redegørelse og med undertitlen »Danmark og europæisk planpolitik« siger noget om ambitionsniveauet. Sideløbende med denne redegørelse kører der på europæisk plan et planarbejde kaldet European Special Development Perspective, og som titlen siger, er der tale om en rummelig vurdering af de rammer, som både vores egen og andre landes befolkninger vil have mulighed for at leve i under en given politisk planlægning.

Danmark har som bekendt en ret så beskedent areal, kun 44.000 km². Men alligevel har vi en meget høj befolkningstæthed, og alligevel er der markante regionale forskelle. Disse forskelle er i et vist omfang bestemt af naturgeografiske forhold, men i høj grad også af historiske forhold. Det bymønster, vi kender i dag med købstæder, stationsbyer og landsbyer, er i høj grad historisk bestemt; men der har gennem alle tider været et naturligt samspil mellem disse kategorier, og et af de bærende elementer i regeringens redegørelse er at anerkende denne tingenes tilstand, men samtidig pege på, hvorledes disse strukturer kan forstærkes.

I det virkelige liv har det allerede vist sig, at samarbejde på en række praktiske områder kan give gevinst, og hvis man tænker videre, kan et samarbejde fremhæve andre kvaliteter end de kendte, såsom værdien af eller gevinsten ved fælles renovation og udnyttelse af skolepsykolog m.v. Mange steder gror nu forståelsen for større og bredere samarbejde ud fra devisen: Kan I det, så kan vi noget andet. På den måde opstår en form for symbiose og dermed også en total styrkelse af et geografisk område. Det har vi set gode eksempler på, trekantområdet er f.eks. helt oplagt. Alligevel skal vi ikke glemme, at den iøjnefaldende styrke – og her er det primært den erhvervmæssige – jo relaterer sig til den yderst fordelagtige geografiske placering, og dette faktum vil i sig selv bringe mere med sig på sigt.

Andre områder, f.eks. Herning-Ikast og Holstebro-Struer, påkalder sig også opmærksomhed, dels ved den aktuelle erhvervmæssige